

ஆரிய பத்தினி மாரிஷை

முதலில் மணந்தவன் இறந்தான்;
மாரிஷை, ஆளனில்லாது துடிக்கிறாள்!
பருந்து வாகனன் வந்து பத்துக்
கணவர்களை அருள் செய்கிறான்.

காட்சி - 1

[கண்டு மகரிஷி கடுந்தவம் செய்கிறார். பிரமலோசை
என்னும் கந்தருவ மங்கை அங்கு வருகிறாள்.]

பிரமலோசை: மார்காட்டித் தோள் காட்டி மஞ்சள்
உடல்காட்டி மயக்கும்படி சொன்னான் இந்திரன். இவனோ
(கண்டு மகரிஷி) குட்டிச் சுவர்போல் அசையாமல், குரங்கு
போல் கண்ணில் பீளை வடிய உறங்குகிறான். இவனை
எழுப்ப வேண்டும். என் மனம் ஒப்பாவிடினும்! இழவு!
இழவு! (கண்டு மகரிஷியைத் தொட்டு) என்னைப் பாரும்!

கண்டு மகரிஷி: (கண் திறந்து பார்க்கிறான்; ஆசை
தலைக்கேறுகிறது) உன்னைக் கண்டதும் கருத்தில் ஓர் எரிச்
சல்! அது நான் உன்மேற் கொண்ட மையலின் பயனடி.
ஓடாதே! உன் காலில் விழுகிறேன்.

பிரம: முற்றும் துறந்தவராயிற்றே.

கண்டு: ஆமாண்டி! முற்றும் துறந்தேன்; இப்போது
முற்றும் விழித்தேன்.

காட்சி-2

[புதர் மண்டிய ஆலமரத்தின் அடியில் சருகின் சல
சலப்புக் கேட்கிறது. அங்கு வந்த கண்டு மகரிஷி
யின் மாணவன் அஞ்சுகிறான்.]

மாணவன்: கரடி! அந்தப் புதரில் என்ன செய்கிறது?
மகரிஷி! மகரிஷி! எங்கே இருக்கிறீர்கள்?

கண்டு: தபஸ்! தபஸ்! நீ போ! ஆஸ்ரமத்தில் இரு!

[மாணவன் ஒரு மரத்தடியில், ஒளிந்து கொண்டு
புதரண்டை நிகழ்வதை நோக்குகிறான்.]

கண்டு: வாடி ஆஸ்ரமத்துக்கு!

பிரம: ஆஸ்ரமத்துக்கா? இதோடு சரி; இனி நான்
போக வேண்டும் கந்தர்வலோகம்.

கண்டு: பிரிந்திருக்க முடியாது, முடியாது.

பிரம: தவத்தை இனித் தொடருங்கள்.

கண்டு: தவம் முடிந்து விட்டது. தவத்தின் பயனை
நுகரத்தானே உன்னை என்னோடு இருக்கச்சொல்லுகிறேன்.

பிரம: இழவு விட்டபாடில்லை. (போகிறான்.)

மாணவன்: மகரிஷி! அயோக்கியப் பயல்!

காட்சி-3

[பல மாதங்களின் பின்....]

ஒரு முனிவரின் குடிசையைக் கண்டுமகரிஷியின்
மாணவன் நுழைகிறான்.]

முனி: என்னடா! கண்டு நலந்தானே?

மாணவன்: அவருக்கென்ன! ஆஸ்ரமத்தில் வந்து
பாருங்கள். அச்சப்பாவைபோல் அழகிய குட்டி ஒருத்தி. அது

மட்டுமல்லாமல் ஆறுமாதம் வயிற்றில். நாலுமாதம் போக வேண்டும். ஐயாவுக்குத் தலைக்குமேல் உயர்ந்த பிள்ளை, சில ஆண்டுகள் போனால்.

முனி: ஆ! அவன் என் அண்ணனாய் விட்டானே. முனி என்ற பேருக்கே முட்டு வந்து சேர்ந்து விடுகிறது, நகரத்துக் குட்டிகளால்.

மாணவன்: குட்டிகள் என்ன செய்வார்கள். இந்த மட்டிகள் சும்மாயிருந்தால்! இதோ, மற்ற முனிவர்களிடமும் சொல்லிவிட்டு வந்து விடுகிறேன்.

முனி: 'என்னவென்று?

மாணவன்: ஏழாவது மாதத்தில் கண்டு வீட்டில் வளைகாப்பு என்று.

[ஓடுகிறான். முனிவர் ஆஸ்ரமந்தோறும் சொல்லி விடுகிறான்.]

காட்சி - 4

[மகரிஷிகள் அனைவரும் கூட்டம் நடத்துகிறார்கள்]

1. இந்த அயோக்கிய பையன் கண்டு இப்படி நம் மானத்தைக் கெடுத்துவிட்டான்.
2. நான் தெரிந்து கொண்டேன் கண்டுவின் தவத்தைக் கெடுத்து வரும்படி பிரமலோசையை அந்த இந்திரன்தான் அனுப்பி இருக்கிறான்.
3. அவன்தான் அனுப்பபட்டும்; இந்த மடையனுக்கு அறிவு எங்கே போயிற்று?

[இதையெல்லாம் பிரமலோசை ஒரு மரத்தடியிலிருந்து கேட்டிருக்கிறாள். அவள் ஆத்திரத்தோடு அயலில் ஓடுகிறாள்.]

காட்சி-5

கண்டு: அடே மாணவா! நான் தவத்துக்குப் போகிறேன். மாரிஷையைக் காப்பாற்றிவா.

மாணவன்: இன்னும் தவம் எதற்கு மகரிஷியே!

கண்டு: தவம் எதற்கா?

மாணவன்: ஒன்று போதாதா என்கிறேன் மகரிஷியே!

கண்டு: என்ன ஒன்று?

மாணவன்: மாரிஷை!

கண்டு: தவத்திற்குப் போனால் இன்னும் இந்தப்படி பெண்ணுறவும் பிள்ளைப் பேறும் உண்டாகிவிடும் என்கிறாயா?

மாணவன்: நான் அப்படிச் சொல்லவில்லை. தவம் என்றாலே பெண்ணுறவு, பிள்ளைப்பேறுதானே என்கிறேன்.

கண்டு: முனிவர் செய்கையைப் பார்த்தால் அப்படித்தான் சொல்லும்படி இருக்கிறது. இழவு! இழவு!

[தலையில் அடித்துக் கொண்டு மங்கைப் பருவமுள்ள மாரிஷையை மாணவனோடு விட்டு ஓடுகிறான் கண்டுரிஷி]

காட்சி-6

[ஒருநாள் மாரிஷை மலர்ச்சூடி, மரவுரி அணிந்து, ஆலின் விழுதால் புனைந்த ஊஞ்சலில் ஆடிக் கொண்டிருக்கிறாள். மாணவன் கண்டு காதல் கொள்கிறான்.]

மாணவன்: மாரிஷா! நான் ஊஞ்சலை ஆட்டுகிறேன்.

மாரிஷை: நான்தான் உந்துகிறேன் மரத்தில்; ஆடுகிறது ஊஞ்சல்! உங்களுக்கு ஏன் தொல்லை?

மாணவன்: தொல்லையில்லை; அது எனக்கு இன்பம்

மாரிஷை: சரி!

[ஊஞ்சல் ஆட்டுகிறான்.]

மாணவன்: மாரிஷா! நான் விசையாக ஆட்டுகிறேன். அப்போது என்னைவிட்டு நீ விலகுகிறாய். எனக்கு அது பொறுக்க முடியாத தொல்லை. என்னை நோக்கி வருகிறாய், இன்பம்; மீண்டும் தொல்லை; மீண்டும் இன்பம்!

மாரிஷை: உங்கள் தொல்லைக்கு நான் காரணமாகி விட்டேனா?

மாணவன்: என்னை நீ நொடியும் விட்டுப் பிரியக் கூடாது.

[ஊஞ்சலை விட்டு இறங்கி அவன் தோளோடு தோள் பொருந்த நிற்கிறான்.]

மாரிஷை: இன்னும் என்ன செய்ய வேண்டும்?

மாணவன்: தவந்தான்! வேறென்ன?

மாரிஷை: அப்பாவைக் கேட்கலாமா?

மாணவன்: உன் தாயிடம் உன் தந்தை கண்டு தவம் துவக்கியபோது யாரைக் கேட்டார்கள்?

மாரிஷை: ஆம்! விடுதலை! இன்பவெள்ளம் எதிரில்! இதோ, அள்ளி உண்ண ஆரைக் கேட்க வேண்டும்!

காட்சி-7

[மாரிஷையும், மாணவன் என்னும் அவள் கணவனும் ஆலின் விழுதால் பிணித்த ஊஞ்சலில் ஆடிப்பாடியிருக்கையில் முனிவர் பலர் காணுகிறார்கள்.]

முனி 1: அவளை அவன் மணந்து கொண்டான். இருவரும் நுகர்ந்து கிடக்கிறார்கள்.

முனி 2: அவன் பொல்லாதவன். துறவிகளை இழித்துக் கூறுவதுதான் அவன் வேலை.

முனி 3: நம் தலைக்குமேல் அவ்விருவர் கால்களும் உயர்கின்றன. அதோ பாரும்! நம்மைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறார்கள்.

[அணுகுகிறார்கள்.]

முனி 4: உன்போல் இல்லறம் மேற்கொள்வது சிறப்பா? எம்போல் துறவு கொள்வது மேலா?

மாணவன்: துறவறமும் இல்லறந்தான். பெண்களை வெறுப்பதாகச் சொல்லும் நீங்களும் பெண்களைக் கோரித் தான் வருந்திக் கிடக்கிறீர்கள். கண்டு மகரிஷி பிரமலோசையைக் கூடிப்பெற்ற மங்கைதான் இவள். இவள் பெயர் மாரிஷை.

முனி 5: எனவே நாங்கள் ரிஷிகள் அல்ல; துறவிகள் அல்ல. அப்படித்தானே?

முனி 6: எங்கள் துறவு பயனற்றதுதானே?

மாணவன்: பயனுண்டு. ஏனெனில், ஒருத்தியைக் கூடுகிறீர்கள். உடனே விலக்குகிறீர்கள். விலக்குவதற்குக் காரணம் சொல்ல உதவுகிறது உங்கள் துறவு!

[முனிவன் தன் கையிலிருந்த துணைக் குறுந்தடியால் மாணவன் தலையில் அடிக்கிறான். மாணவன் விழுந்து இறந்து போகிறான்.]

காட்சி-8

[தனி இடத்தில் மாரிஷை கதறுகிறாள்.]

மாரிஷை: காதலனை இழந்தேன்; என் காதல் நோய்க்கு மருந்து கொடு. பொன்னை இழந்தேன்; வறுமையைத் தனி. உணவை இழந்தேன்; பசியைப் போக்கு.

[என்று கதறும் நேரம் திருமால் எதிர்ப்படுகிறான்]

திருமால்: என்னடி உனக்கு வந்த இன்னல்?

மாரிஷை: எல்லாந் தெரிந்த தங்களுக்கு என் உள்ளம் தெரியவில்லையா?

திருமால்: எனக்குத் தெரியும்! உன் வாயிலிருந்து வர வேண்டுமல்லவா!

மாரிஷை: கணவன் இறந்தான்.

திருமால்: வேறு கணவன் வேண்டுமா?

மாரிஷை: ஒருவன் மட்டும் அல்ல.

திருமால்: மற்று?

மாரிஷை: பத்துப்பேர் தேவை, ஒத்து இன்பம் நுகர.

திருமால்: அசல் ஆரியகுல வீரி! அவ்வாறே உனக்குப் பத்துக் கணவன்மார் கிடைக்கட்டும்.

மாரிஷை: எப்போது?

திருமால்: இன்றே கிடைப்பார்கள்.

காட்சி-9

[பரதேதஸுக்கள் பத்து பேர் அவ்வழியாக வருகிறார்கள்.]

1. செக்கெனப் பருத்தது நம் உடல். தீ எரிகிறது. நம் காதல் நோய். ஐந்து கழுதைக்குரிய ஆயுள் அடைந்தோம்; ஒருத்தி அகப்படவில்லை.
2. ஆரிய குலம். இது அழிவதே நலம். எங்கே அகப் படுகிறாள் ஒருத்தி? ஏன் அகப்படுவாள் நம் குலத்தில்.
3. நம் குலத்தில் மங்கை அகப்படவில்லை. தவக் கோலம் கொள்வார் நம்மவர். விலங்குகளைக் கூடி வெறியடங்குவார். இன்னும் என்னவேண்டும்?
4. அதோ ஒருத்தி!
5. நான் தனியே சென்று பேசுகிறேன்.
6. நான் போனால் இனிதாகப் பேசி சரிப்படுத்துவேன்.
7. நான் போகிறேன்.

[என்று மாரிஷையை அணுகுகிறான்.]

மாரிஷை: மையலால் உன் உள்ளம் வருந்துகிறதா? தோகைமேல் வெறி, உன்னை துடிக்க வைக்கிறதா? ஐயோ, நீ மட்டுமெனில் பயன்படமாட்டாயே. உன்போல் பத்துப் பேர் தேவையாயிற்றே!

8. ஆம், நாங்கள் பத்துப்பேர்.

மாரிஷை: ஒத்த உள்ளம் வேண்டுமே!

9. உருவத்தால் நாங்கள் பத்துப்பேர்; உள்ளம் ஒன்று எமக்கு.

மாரிஷை: அழை!

[மற்றவரும் கடாக்கள்போல் ஓடி வருகிறார்கள். மாரிஷை அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு தன் குடிசையை அணுகுகிறான்.]

காட்சி-10

[ஒன்பதுபேர் வெளியில் காத்திருக்கிறார்கள். மாரிஷையும் ஒருவனும் உள்ளே. இதே நேரத்தில் மாரிஷையின் தாய் பிரமலோசை தன் மகளின் நிலையறிய அங்கு வருகிறாள்.]

பிரமலோசை: மகளே! நலந்தானே!

மாரிஷை: ஒருவன் தந்த நலந்தான்!

[அவ்வொருவன் வெளியில்வர மற்றொருவன் உள்ளே போகிறான்.]

பிரமலோசை: மகளே நலந்தானே?

மாரிஷை: இருவர் தந்த நலந்தான்!

பிரமலோசை: (மூன்றாமவனுடன் இருக்கையில்) மகளே நலந்தானே?

மாரிஷை: மூவர் நலந்தான் முடிந்தது.

பிரமலோசை: அடட! ஆரிய நாகரிகமே அநாமத்து! மகளே! சாக்காடு நல்லதடி இதைவிட.

[போகிறான்.]